Ч. 74 | Субота 1 (14) цьвітня 1900 | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Бурске посольство в Европі. — Полудневo-африканьска війна.)

Після N. fr. Presse, сойми будуть радити лише до 2. мая, а відтак буде скликана рада державна, бо вже 12. мая зачнуть ся в Пешті наради спільних делеґаций. — В часі сеї короткої перерви буде радити також німецко-ческа угода конференция в цїли зредаґованя проєкту закона в справі управильненя уживаня язика в державних і автономічних урядах. — О скілько се буде можливе, також парлямент буде радити підчас делеґацийної сесиї, а бодай будуть провадити свою працю комісиї. Аби могли бути полагоджені проєкти законів в економічних справах, правительство наміряє продовжити сесию парляменту на так довго, як довго будуть собі сего бажати парляментарні сторонництва. Супротив донесень ческих дневників, правительственні круги, мимо подій в ческім соймі, не уважають парляментарної ситуациї за загрожену.

Висланe до Европи посольство Бурів, зложене з членів найвисшої ради: Фішера, Вольмаранса і Весселься, прибуло вчера до Наполї, де має забавити кілька днів, не допускаючи до себе ніяких репортерів. Один німецкий офіцир, що їхав з ними, оповідає, що посольство має задачу витворити підставу до честного мира, а бодай до перемиря. Колиб то не удало ся, будуть Бури бороти ся до послїдної каплї крови. Инші подорожні, що прибули тим самим кораблем до Наполї, кажуть, що положенє Робертса дуже загрожене; не має вже ніяких коний, і майже відтятий від Капляндy. Бури мають тепер до 40.000 войска, а втратили досі 5000. Анґлійці втратили 20.000 людий, і в полудневій Африцї загально думають, що воєска анґлійскі нікoли не дійдуть до Преториї; знищить їх африканьске підсонє, походи, голод і спрага. До Капштадту прибула вже з Анґлії осьма дивізия войск, під начальством ґен. Рендля, але замість іти до Кімберлею, куди була первістно призначена, одержала приказ удати ся до Шпріґфонтен, при зелїзници з Алїваль-Норт-Блюмфонтен.

Революцийний рух між анґлійскими підданими в Капляндї не устає. Робертс старає ся всіма силами здавити его. З причини розрухів на границі Робертс видав проклямацию, в котрій остерігає населенє північної части каплядских кольоний, що против всяких неприязних актів з їх сторони виступить з найбільшою строгостию военного права. Вже досі заряджено богато арештовань висших урядників і визначнійших осіб в містах північного Капляндy. Їх вислано разом з полоненими Бурами до Капштадту.

З Наталю під Ґленко доносять, що дня 10 с. м. Бури напали на анґлійский табор. Борба вела ся цїлий день і скінчила ся побідою Бурів. Страти Анґлійцїв дуже тяжкі. Анґлійці втратили кілька армат.

Новинки.

Львів дня 13-го цьвітня 1900.

— **Именованя.** II. Намістник іменував концепістів намістництва: Вікт. Маковецкого, Володисл. Тишковского і Стан. Тишковского комісарями повітовими, а бувшого практиканта концептового намістництва Володисл. Ґродзїцкого і практикантів концептових намістництва: Стан. Холоневского, Жигм. Жукотиньского, Ів. Давкшу, дра Теоф. Штубенфоля і Іґн. Кукавского концепістами намістництва.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс старших комісарів повітових: Юлія Лемпицкого з Нов. Санча до Збаража і Ів. Ґуклера з Бялої до Львова; комісарів повітових: Йос. Зембу з Рогатина до Тернополя, Каз. Грабовского з Надвірної до Рогатина, Стан. Тебінку з Сянока до Львова, Володислава Ґошарда зі Львова до Велички, Казимира Ястшембского з Долини до Надвірної, Едм. Станиславского з Косова до Камінки струмилової, Ром. Журовского зі Збаража до Ряшева і Марк. Задуровича зі Снятина до Сянока; — концепістів намістництва: Ів. Лопушиньского зі Станиславова до Косова і Стан. Потоцкого з Камінки струмилової до Долини: — призначив концепіста намістництва Володисл. Ґродзїцкого до Бібрки: — вкінци переніс концептових практикантів намістництва: Володисл. Лобачевского зі Львова до Мисленичь, Володисл. Топольницкого з Тарнобжега до Калуша, Володисл. Хилиньского з Самбора до Сянока, Франца Лермана зі Львова до Перемишлян, Адама

---

47)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

— На вічні зьвізди — хотів Дарій крикнути, коли Барт'я перебив наробившим крику і рішучим голосом відозвав ся: Оитам входить до города відділ прибочної сторожи. Мене мають арештувати а менї годі втікати, бо я невинний і стягнув би тим лиш підозріне вини на себе. На душу мого батька, на сліпі очи мовї матери, на чисте сьвітло сонця присягаю ся тобі Крезусе, що я не обріхав тебе.

— Хибаж вірити мені твоїм словам, коли я видів тебе на мої власні очи, котрі мене ще ніколи не обманули? Нехай і так буде, хлопче, бо я тебе люблю і шаную. Чи ти винен, чи не винен, я того не знаю, та й не хочу знати, але то знаю, що мусиш втікати, чим скорше втікати! Ти знаєш Камбізеса! Коло брами стоїть мій віз. Жени кіньми, хоч би мали згинути, але втікай! Вояки, здаєсь, знають, що розходить ся, бо без сумніву умисно йдуть так поволи, щоби ти їх любимець мав час втечи. Втікай же, втікай, а нї, то пропадеш!

— Втікай Барт'є! — крикнув Дарій і тручав приятеля наперед. — Зважай на осторогу, яку тобі само небо письмом зьвізд післало.

Але Барт'я мовчки покивав головою та сказав до дрожачих о него приятелів: Я ще ніколи не втікав, та й нині не буду. Трусливість гірша від смерти, а я волю зазнати кривди від других, як сам себе зганьбити. Ось і вояки. Здоров був, Бішен; ти маєш мене арештувати? Так! Зажди лиш хвильку, аж попрощаю ся з приятелями.

Бішен, до котрого Барт'я так промовив, старий сотник Кироса, що уділяв Барт'ї першої науки стріляня з лука і кидання ратищем, та у війні з Тапурами воював побіч него, і любив его як власного сина, перебив молодцеви і сказав: „Не потребуєш пращати ся з приятелями, бо король, що лютить ся як скажений, приказав арештувати тебе і кождого, кого би я у тебе застав“.

А тихцем додав: Король трохи не пукне із злости і грозить твому житю. Мусиш втікати. Мої люди слухають мене сліпо, не будуть за тобою гонити, а я старий, і Перзия мало стратить, коли наложу головою.

— Дякую тобі, друже — відповів Барт'я, і подав ему руку — але не можу приняти твоєї жертви, бо я не виноватий, і знаю, що Камбізес, хоч і загонистий, то все таки справедливий. Ходіть, мої любі, я гадаю, що король ще нині нас переслухає.

ГЛАВА ОСЬМА.

В дві години опісля стояв Барт'я зі своїми товаришами перед королем. Величезний той мужчина сидів блїдий і з позападаними очима на своїм золотім кріслї, пова котрим стояли два прибочні лікарі з всїлякими посудинами та приладами. Камбізес лише що перед кількома хвилями прийшов був знову до себе по тим, коли его більше як цїлу годину намучила ся тота страшна хороба, що руйнує тіло і душу, а котру ми називаємо падавкою.

Від часу, коли була приїхала Нітетіс, хороба тота не показувала ся у него, аж нині від страшенного роздразненя проявила ся у него з незвичайною силою [1]).

Як би він ще перед кількома годинами зійшов ся був з Барт'єю, то певно був би убив его власною рукою; але хоч епілептичний напад не зломив его гніву, то все-таки успокоїв его бодай на стілько, що він був в силї вислухати жалібника і обжалованого.

По правій руцї від престола стояв Ґістаспес, старенький отець Дарія, Ґобрияс, его будучий тесть, ветхий днями Інтафернес, дїдо тої Федіми, що ізза Єгиптянки стратила ласку короля, старший єрей Оропастес, Крезус, а

[1]) Коли Геродот розповідає, що Камбізес мав вже від уродженя якусь небезпечну хоробу, котру дехто називає „сьвятою“, то очевидно не має на думці иншої хороби, як лиш ту, котрій ще її до нині лишила ся назва сьвятої, именно т. зв. хороба сьвятого Валентия або падавка, епілепсия.

Милашевского з Жовкви до Бережан, Володим. Гендриха з Мисленицъ до Тарнобжега, Жигм. Красуцкого зі Львова до Снятина, Діон. Погоржельского з Кракова до Львова, дра Лук. Завістовского зі Львова до Подгуржа. Ів. Машковского зі Львова до Жовкви, Володисл. Менсовича зі Львова до Кракова, Ант. Рончку зі Львова до Ропчиць, Тад. Коговича зі Львова до Тернополя, Юлія Фрідриха зі Львови до Бялої і Жигм. Дембовского зі Львова до Ряшева.

— **Комбіновані білети зелізничі.** Також сего року дирекция зелізниць державних заводить абонаментові комбіновані білети 15-дневні і 30-дневні на деякі шляхи, куди мож виїздити на літні прогульки та відпочинок. І так в Галичині на шляхах: Львів-Стрий-Лавочне, Перемишль-Хирів-Стрий, Дрогобич-Борислав, Стрий-Станиславів-Ворохтянка, Станиславів-Тернопіль, Хриплин-Коломия, Краків-Величка, Краків-Суха-Нове Задвіре-Луків, Стружс-Тарнів, Ясло-Ряшів, Хабівка-Закопане. Їзда за сими білетами не єсть нічим обмежена, ані що-до частого уживаня їх, ані щодо перерв в їзді.

— **Віче німецких професорів середних шкіл** відбуло ся оногди у Відни. Дискусия вела ся головно о обмеженю числа предметів іспитових. Також приняло віче внесеня: щоби число учеників в клясі школи не перевисшало 40; щоби до оцінюваня пильности і поступу в науці принято лише три степені: „недостаточно“, „добре“ і „дуже добре“, щобы сьвідоцтва видавано лиш раз до року. Сї внесеня передано комісиї, котра має здати з них справу на слїдуючім вічу, яке має відбути ся за рік.

— **Смерть з перестраху.** В Свержи (пов. перемишляньского) вибух недавно огонь у господаря Казим. Черняка і знищив 19 загород. Шкода необезпечена 16.000 К. В часі пожежи жандарм Козоріз виніс з одної хати недужого господаря, однак той з перестраху по кількох хвилях закінчив житє.

— **Страшна пригода.** В Арментон в Ішпанії запав ся помост в мешканю як-раз тоді, коли сьвященик уділяв послїдної потїхи умираючому чоловікови. Свояки та приятелї умираючого, що заповняли комнату, провалили ся всї враз у пропасть. Крім умираючого і сьвященика, стратили житє ще чотири особи, решта обійшла ся лекшими або сильнїйшими потовченями і ранами.

— **Розкопи у Вавилонї.** Позаяк у фейлєтонї містимо повість, котрої головна акция відбуває ся у Вавилонї, не від річи буде дещо сказати про розкопи старого Вавилону, які там як-раз тепер відбувають ся. Недавно тому відкопали там палату короля Небукаднезара; тепер знов розкопали всхідну часть якогось будинку, з котрого розвалин зробив ся був горб, званий нинї під назвою: „Казр“ (т. є. замок). В тім будинку відкрито насамперед сьвятиню богинї Нінмах. Під верхними плитами помоста знайдено випалені з глини таблички, на котрих суть виписані імена робітників, що робили при будові і їх платня. Крім того знайдено глиняну табличку, на котрій виписана якась пісня в сумерскій мові. (Сумери, то були жителї Вавилону, заким ще в місті запанувало семітске населенє). Межи стрічками тої пісні знаходить ся вавилоньский єї переклад, разом около 180 рядків. Дальше знайшов ся валок короля Сарданапаля, в котрім той подає до відомости, що то він відбудував на ново сьвятиню богинї Нінмах. В румовищу з кріпостних мурів знайдено написи Набукаднезара, яких нема в знайдених доси написах того короля. Але найцікавійша річ, що знайдено красно вироблену грамоту установленя ереїв божка Небо в Борзиппі, походячу ще з осьмого столїтя пер. Хр., а котрий тепер буде близько 2700 лїт. Напись та, котра очевидно мусїла бути прибита в сьвятини, кінчить ся таким прастарим проклятєм: Хто би сю камінну таблицю розбив каменем, спалив в огни, запорпав в порохи, кинув у воду, заніс до темної хати, де би єї не було видко, або хто би виписане імя витер а свое вписав, того потомків нехай боги бють, кілько їх на сїй таблици знаходить ся. (А на таблици єсть богато дуже красно і делїкатно вироблених всїляких божків). Таблицю сю уміщено тепер в берлиньскім музею, отже в ясній хатї, де єї буде видко і здає ся, що вавилоньскі боги не покарають тих, що єї з над Евфрату аж над Шпрею завезли.

— **Остров сьв. Єлини** або С-та Гелена, на котрий вивезено тепер з полуднєвої Африки часть Бурів взятих в неволю разом з їх славним командантом, єсть невеличким островом серед моря далеко від цїлого сьвіта межи Африкою і Америкою. Остров сей має доокола всего лиш 4 і пів милї і поправді єсть вершком підморскої гори, котру видвигнула вульканічна гора. Остров єсть в споді з базальту (вульканічного каміня) а верхом вкритий туфом і лявою. С-ту Гелену відкрив португальский капітан Жван Пезо в 1502 р. в день сьв. Єлени і від того пішла назва. В 1651 забрали Анґлїйцї сей остров від Голяндців. Давнїйше не було тут майже ані одного дерева; тепер суть сади і виноградники а земля дуже урожайна, вскармлює богато всїляких зьвірят. Людий на острові єсть досить мало, особливо від часу коли в Трансвалю відкрито копальні золота. Одиноким місточком на острові єсть Джемставн, котре має нинї ледви 2000 жителїв. Коло міста єсть велика кріпость і догідна пристань. В глубині острова єсть около 80 хуторів (фільварків); села нема. На острові єсть около 160 потоків, в котрих єсть чиста, добра і здорова до питя вода а крім того й одна більша ріка. Остров сьв. Єлини став славний з того, що тут сидїв на заточеню перший француский цїсар Наполеон I, котрого Анґлїйцї зловили в 1815 і вивезли на сей остров. Єму визначили були хутір Льонґвуд на помешканє і там єго стерегли. Ще й нинї заходять подорожні до сего хутора, щоби тут подивити ся на двірок де колись сидїв Наполеон I; лише вже то неправдивий двірок а підроблений, новий, бо старий королева анґлїйска Вікторія дарувала в пятьдесяти роках французкому цїсареви Наполеонови III, а той велїв єго розібрати та привезти до Парижа. Годину ходу від сего хутора в долинї званій Стане єсть давний гріб Наполеона I, в котрім єго похоронено в 1821 р. — Але ґенерал Бурів не другий по Наполеонї, котрого тут вивезли Анґлїйцї. В 1888 р. привезено сюди з полуднєвої Африки трох зулуских начальників племен а то: сина зулуского короля Кечвея (Cetewayo) іменем Дінізулю, брата короля Ндабуко і єго природного брато Чінґана. Ндабуко і Чінґана були вже жонаті і їх жінки пішли з ними на остров Дінізулю висказав бажанє, що і він би оженив ся, длятого прислано єму на остров кілька зулуских дївчат, але церемонія вінчаня після зулуских законів могла лиш по части відбути ся здалека від рідного краю; другу часть треба було доповнити, коли син короля вернув назад з заточеня. Король Кечвейо намовив був катехита Павла Мтімкулю, щоби він переніс ся з Капштадту до краю Зулюсів і там осів та учив нарід. Отже той доктор Павло, як єго звичайно називано, поїхав був на остров сьв. Єлени з сином короля і там оженив ся з панною Коленсо доньхою звістного епископа. Тота взяла ся відтак до справи заточеня тих трох Зулюсів та повела єї так, що їх на конець помилувано і по семи роках позволено їм вернути назад до краю.

— **Померли:** Григорий Рудкевич, вислужений старший інспектор податковий. член Ставропигійского Інститута і один з членів-

---

поза тим Боґес, полковник від евнухів. Ліворуч уставились Бартя, котрого руки були скованї тяжкими кайданами, Араспес, Дарій, Зопірос і Ґіґес. В глубинї стояло кілька сот достойників і вельмож.

По довгій мовчанцї підвів Камбізес очи, подивив ся ними на скованого молодця так, як би єго хотїв зїсти ними, та відозвав ся глухим голосом: Скажи, старший ерею, що жде того, котрий обманює свого брата, зневажає короля та оскорбляє єго а на єго серце наводить пітьму чорними брехнями!

А Оропастес виступив наперед і відповів: Такого, скоро єму то буде доказане ждуть на сім сьвітї муки і смерть, а на тамтім сьвітї страшний суд на мостї Шінват [2]), бо такий прогрішив ся против найвисшої заповіди, допустив ся трох злочинів і позбавив ся тої ласки наших законів, котра наказує дарувати житє тому, хто лиш раз согрішив, хоч би то був лиш невільник.

— То Бартя заслужив собі на смерть! Виводіть єго, сторожі, і задушіть єго! Виведіть єго, сторожі, і задушіть єго! Виведіть єго! Мовчи нужденнику, не хочу вже нїколи чути твого облесного голосу, ані видїти твоїх брехливих очий, що зводять тим блудодійним поглядом і що тобі їх діви дали. Беріть єго, сторожі!

Сотник Бішен пустив ся виконати приказ, але Крезус виступив борзо перед короля, впав перед ним на колїна, чолом доткнув ся помоста, зняв руки в гору і промовив: Кождий рік, кождий день нехай приносить тобі щастє, Аврамазда нехай поблагословить тебе всяким добром а Амеша спента нехай стережуть твого престола! Вислухай слів старости і памятай на то, що Кирос, твій отець установив мене твоїм дорадником. Ти хочеш убити свого брата, а я тобі кажу, не слухай гніву, лиш старай ся запанувати сам над собою! Обовязком мудрих і королів єсть розважити заким що зроблять. Стережись проливати братню кров, бо знай, що пара з неї іде до неба і з неї роблять ся хмари, що затемнюють убийникови день і наконець кидають на него тисячі громів мести. Але я знаю, що ти хочеш судити а не убивати. Отже роби так, як єсть звичаєм тих, що судять, та вислухай обі сторони заким осудиш. Як то зробиш, як злочинцеви докажеш і він признасть ся до вини, тогди кервава хмара не буде тобі затемнювати житя, лиш буде тїнь на тебе пускати і замість кари богів наживеш собі слави справедливого судиї.

Камбізес слухав мовчки старого, дав знак Бішенови, щоби той відступив ся і приказав Боґесови повторити свою жалобу.

Евнух поклонив ся і став говорити: Я був слабий і мусїв длятого надзір над Єгиптянкою передати свому товаришеви Кандавлесови, котрий свій недогляд спокутував смертю. Під вечер стало менї лекше і я вийшов на висячі городи, щоби подивити ся, чи все в порядку і побачити рідкий цьвіт, що мав сеї ночи розцвисти ся. Король, Аврамазда нехай дасть єму побіду, приказав пильнувати Єгиптянку острійше як звичайно, бо она важила ся благородному Бартї лист....

— Мовчи — перебив король евнухови — і держи ся річи.

— Як раз коли зійшла зьвізда Тістар, вийшов я на городи і був там якийсь час, з отсими благородними Ахеменїдами, зі старшим ереєм і з королем Крезусом коло синьої лілії, бо она була дійстно пречудно красна. Відтак закликав я мого товариша Кандавлеса і спитав єго при отсих благородних сьвідках, чи все в порядку. Він сказав, що все і додав, що як раз вертає від Нїтетіси, котра цїлий день плакала і нїчого не їла ані не пила. Я дбалий о здоровлє моєї високої велительки кажу Кандавлесови закликати лїкаря і як-раз хочу сам переконати ся о станї здоровля моєї володітельки та розстаю ся з благородними Ахеменїдами, аж виджу в сьвітлї місяця якогось мужчину. Я так не здужав і такий був ослаблений, що ледви на ногах держав ся і не мав при собі крім городника нїякого мужчини до помочи.

Мої підвластні сторожили входів досить далеко від нас.

Я плеснув в долонї, щоби кількох з них закликати, а коли они не приходили, підійшов я при помочи отсих благородних до палати. Той якийсь мужчина стояв перед вікном Єгиптянки і свиснув в тиха коли зачув, що ми ідемо. В тій же хвили показав ся і другий мужчина, так, що в сьвітлї місяця було добре видко, котрий вискочив крізь вікно із спальні Єгиптянки до города та підходив з своїм товаришем до нас.

Я сам собі казав, що мої очи брешуть, коли в тім, що тут був вліз, пізнав благород-

---

[2]) Після віри Перзів третого дня по смерти, коли сходить ясне сонце, ведуть діви (або деви — злі духи) душу на міст Шінват, де єї розпитують про сьвідомість житя і про то, як они в житю поступали. Там борють ся обі небесні сили о душу. При сїй борбі помагають душі праведника, котрої запаху діви боять ся як вівця вовка, добрі духи Язатас і она виходить побідоносно та іде до неба, а душа нечестивого не знаходить нїякої помочи і злий дїв Візарешо вяже єї і тягне до пекла.

основателів „Рускої Бесіди“ і „Народного Дому“ в Сяноцї, упокоїв ся в Перемишли; — Др. Рудольф, професор німецкого університету в Празї, колись професор і ректор львівского університету іменно від 1858 до 1863 р., де учив права.

Штука, наука і література.

— **Народна Бібліотека.** Під таким заголовком появило ся у Львові нове видавництво накладом М. Яцкова і Спілки, котре о скілько то можна видіти з першої книжочки сего видавництва має за ціль дешевостию, форматом і обемом дати нагоду широким кругам заспокоювати свої потреби духа читанем обірних і пожиточних книжок. Перший і другий нумер сего видавництва обемом одної книжочки формату шіснайцятки, містить в собі „Камінний Хрест, Студиї і образки Василя Стефаника“. Автор сей звістний нашій публиці, а єго писаня то живі фотоґрафії з житя-бутя нашого народу. Кілько разів читаю єго оповіданя, студиї і образки, то стають менї живо перед очима мої кралини з над Прута і виджу їх мов живих перед собою, чую як они говорять та здає ся менї, що я разом з ним в їх хоч біднїй, але гостинній хатї, відчуваю ту сердечність, з якою они відносять ся до кождого, хто їм по натурі, а в їх поглядах на сьвіт і людий добачую той правдивий „хлопский розум“, о котрім всї дуже часто говорять, а котрий дуже мало хто по правдї добре розуміє. Ось маленька характеристика яку виймаємо з образка „Підпис“ на стор. 67. Мужик знчить гроші в банку „заволїчковім“; єму треба підписати вексель, а він не уміє; побіг на місто шукати ручителів і про се ось як розказує:

— Звертів я си по містї за ручителями тай надибаю шевця, отого злодюгу Ляпчінцкого. Воно, біда, все никає по містї. Став я тай розказую за свою біду.

— Хлоп, каже, все дурний, гниє цїлу зиму тай би не навчив си навіть своє порекло на письмі покласти.

— А хоть ти злодюга вічна і помийник жидівский, але слова добрі маєш, погадавсми собі тай побіг далї.

— Привів ручителів, підписалимси у нотаря, але з сотки тринайцїть левів обірвали.

— Несу я тоті гроші до дому, а тот швець миві з голови не вілазить. Злодій то злодій, але слушні слова говорить. Адї рвут шкіру, здоймають як з вола. Сотку нібис узьив, а до дому що несеш?

Отсе маленька характеристика нашого селянина і єго поглядів та взорець фотоґрафованя пером п. Стефаника. Се веселий образок; але зараз слїдуючий „Лист“ витискає сльози з очий, бо здаєсь, що таки дивимось на тих кількоро людий, що читають лист від нещасливого сина, взглядно брата і батька дрібоньких дітий сиріток, котрих матір відумерла.

Та годї тут запускати ся в дальшу критику. Хто хоче познакомити ся з творами п. Стефаника, нехай купить собі отсю книжочку „Народної Бібліотеки“ ч. 1 і 2 а певно не пожалує тих 40 сотиків 20 кр. які за ню заплатить.

— **„Вік“** збірник руско-українських поезий печатає ся в Києві і вийде вже в короткім часї, не пізнїйше як сего місяця. В той збірник увійдуть твори около 50 авторів, що писали в XIX. столїтю, почавши від Ів. Котляревского аж доси. Перед творами кождого автора містить ся коротка житєпись в українській мові, а кромі того в текстї буде 25 портретів. Видане буде розкішне. Цїна книжки (звиж 400 сторін) 2 рублї, на веліновім папери 3 руб., на слоневім папери 4 руб. (в дорозї передплати: 1 руб. 50 коп., 2 руб. 25 коп. і 3 руб.) без пересилки. Передплату приймає книгарня „Києвскої Старини“ (ул. Безаковская 14).

Телеграми.

Відень 13 цьвітня. Вчерашнє віче учителів ґімнастики ухвалило резолюцию з просьбою до міністра просьвіти, шоби в радї державній предложив закон о признаню учителям ґімнастики емеритури по 30 лїтах служби.

Льондон 13 цьвітня. Часописи доносять з Ледісміт, що становища Анґлійців під Еланґсляґте незвичайно сильні і що Бури не зможуть їх займити. Місцевість Сьмітфільд займили Бури без опору.

Алізальнорт 13 цьвітня. Кіченер прибув тут вчера по полудни, аби відбути перегляд войск. Вислав до Вепенер депешу, в котрій висказує надію, що положене тамошних войск вскорі змінить ся на лїпше.

Дурбан 13 цьвітня. Ґенерал Гунтер з частию войск Буллера відплив звідси в незвістнім напрямі.

Льондон 13 цьвітня. Daily Mail доносить, що цар має бути дуже невдоволений з причини уступки Португалії в користь Анґлії в справі переходу анґлійских войск через портуґальскі посілости.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ного Бартю. Корч смокви закривав нас від втїкаючих, але ми могли зовсім добре розпізнати, бо они ледви на чотири кроки попри нас переходили. Коли я ще собі розважав, чи маю право арештувати Киросового сина, а Крезус кликав, Бартю тоті оба щезли нараз поза якимсь кипарисовим деревом. Ми пішли за ними і шукали довго, але на дармо, як они могли так десь щезнути, як би запали ся під землю. Лиш твій брат може нам пояснити, яким дивним способом они так щезли. Коли я зараз по тім зробив слїдство в палатї, лежала Єгиптиянка омлїла на подушках в своїй спальни.

Всї присутні слухали зі страхом і великою увагою, а Камбізес аж заскреготав зубами і спитав роздразненим голосом: А ти, Гістаспе, можеш посьвідчити ті слова евнуха?

— Можу!

— Чомуж ви не ловили тих злочинців?

— Ми борці, а не посіпахи.

— Скажіть лїпше, що той хлопчище Вам милїйший як ваш король.

— Ми поважаємо тебе і гидимо ся злочинцем Бартєю так само, як любили невинного сина Кироса.

— Чи ви Бартю добре пізнали?

— Добре.

— Та й ти, Крезусе, не заперечиш мого питаня?

— Нї. Менї здає ся, що я видів твого брата в сьвітлї місяця так, як він онтам перед мною стоїть. Але менї видить ся, що то якась дивна подібність нас обманула.

Боґес поблїд при тих словах, а Камбізес покивав лиш головою, на знак, що не годить ся з тим, і сказав: А комуж менї вірити, як не очам моїх вірних героїв; хтож хотїв би бути судиєю, колиб такі сьвідки, як ви, нічого не значили?

— Инші, так само важні зізнаня дадуть тобі доказ, що ми могли помилити ся.

— А хтож відважить ся за тим злочинцем сьвідчити? — спитав Камбізес та схопив ся і став з гніву тупати ногами.

— Ми! — Я! — Ми! — відозвали ся Араспес, Дарій, Ґіґес і Зопірос як би одним голосом.

— Зрадники, падлюки! — крикнув король. Але коли побачив напоминаючий погляд Крезусових очий, промовив спокійнїйшим голосом: Що можете сказати в користь сего злочинця? Розважте собі добре, заким що скажете і бійте ся кари за фальшиве сьвідчене!

— Нам не треба твого напоминаня — сказав Араспес; — але ми можемо на Мітру присягнути, що ми від коли вернули з ловів не відступали від Бартї і анї на хвильку не виходили з єго города.

— А я — додав Дарій — син Гістаспа можу таки найлїпше доказати невинність твого брата, бо я з ним придивляв ся зьвіздї Тістар, котра преці, як казав Боґес, нїби то присьвічувала єго втечі.

Гістаспес здивований і як би питав ся, подивив ся при сих словах на свого сина; Камбізес споглядав то на одну то на другу часть сьвідків, котрі звичайно одні другим вірили а все-таки тепер не могли одні другим вірити, і думав та сам не знав, що робити.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).